

PUPPY/POPPY

BRONKS / DE MAAN

Heerlijk op zijn hondjes

Wouter Hillaert

Gezien op 29 december 2024
Corso, Berchem

Op twee niveaus communiceren. Dat is de kunst van kindertheater maken. Jong en oud bekijken hetzelfde, maar zien iets anders. In 'PUPPY/POPPY' van Jef Van gestel bij BRONKS en DE MAAN gaat dat contrast bovendien gepaard met een vette knipoog. Een reuzegrote pop, zo groot dat hij meteen het hele decor uitmaakt, is niet alleen het knorrige baasje van vijf speelse hondjes. Hij lijkt net zo goed de bedenkelijke spilfiguur van seksueel deviante spelletjes. Boeiende *bondage*, deze 5+-voorstelling!

01 JANUARI 2025

Waar jong en oud in elk geval niet in verschillen, is hun primaire reactie op de muziek van Joost Maaskant in 'PUPPY/POPPY'. Die wil iedereen op de stoel doen - wippen: bliepjes met punch, beats aan een hoog ritme, bezwerende elektrogolven. Soms klinkt zijn soundscape *poppy*, maar meestal toch vooral party party. Niet toevallig opent de show in het donker met de aanzuigende intro van een (techno)concert, compleet met flitsende spots: deze kleuterproductie wil, zoals wel meer voorstellingen vandaag, een uitgelaten feestje zijn. Tekst is er niet, tenzij even wat *jabberwocky*, betekenisloos gewauwel, tussen de spelers. Maaskants muziek heeft die dragende rol helemaal overgenomen. Ze stuurt het frenetieke enthousiasme van de spelers, bepaalt de kleur van zowat elke scène, structureert de hele spanningsboog. Maaskant maakt de creatie mee.

Minstens zo bepalend is de pop die de hele scène vult. Hij – het is een hij – heeft iets van een naakte lappenpop met gigantische vleeskleurige hompen als leden, met handen en voeten van mousse. Behalve zijn hangbuikje is er weinig dat hem persoonlijkheid geeft. Poppy – zo heet de pop – is een aanwezigheid met de allure van een gigant uit de Griekse mythologie, een slapend megamonster dat bij ontwaken het hele landschap zal transformeren. Voorlopig ronkt hij nog vredig, vanop zijn rug gezien. Maar als hij in zijn slaap een arm verlegt, ineens aan zijn achterwerk krabt of een toeterende scheet laat, gebeurt dat met bijna

kosmische betekenis. Groter hebben we een pop nooit geweten in theater. Ontwerpster Katinka Heremans van DE MAAN creëerde dit gevaarte van acht meter lang door een gewone pop met een overheadprojector tien keer te vergroten. Er zitten zo'n 3200 liter polystyreenbolletjes en wattine in, en 150 liter latex. Machtig is het woord.

Vanzelf worden de vijf spelers die van tussen en van achter Poppy's lijf tevoorschijn komen schieten, miniwezens. Niet alleen hun omvang, ook hun levendigheid steekt schril af tegen de traag ademende balg die Poppy is. Kazanga Jonathan Linga, Arne Luiting, John Niyibizi, Andreia Rodrigues en Leila Benchorf glijden, rennen, swingen en kwispelen over het podium. Met leren gespriempjes om hun bovenlijf worden ze vanzelf ongeremde jonge honden. Zo kijken ze ook de zaal in: als naïeve puppies die nog alles te leren hebben en tegelijk ten prooi zijn aan hun sturende hormonen. Ze besnuffelen elkaar, happen naar de stok, sjeezen als vierspan de scène rond, kruipen de parterre over om ook ons te komen besnuffelen, kruipen weer dicht bij elkaar in hun nest om uit te hijgen. Altijd is er wel eentje die zich uitgesloten voelt of net de scepter gaat zwaaien over de rest. Noem het zelfwording in de roedel. We volgen de geboorte van een gemeenschap waarin tegelijk aparte ego's openbloeien.

Wie geilt trouwens wie op? De puppy's leiden soms net zo goed het erotische spel.

De kern van 'PUPPY/POPPY' is evenwel het dubbele spel *tussen* puppy's en Poppy. Als zij op hem losgaan als op een springkasteel of hem met vereende krachten in andere houdingen sjoeren, zie je zoveel tegelijk. Kinderen die veel te vroeg wakker zijn en als irritante steekmuggen papa komen porren. Mensjes met ambities onder de onaantastbare autoriteit van een hogere macht. Maar ook – en daar wordt het echt boeiend: oversekste naturen die kicken op *bondage*, onderwerping en sadomasochisme. Zeker als Poppy uiteindelijk wakker wordt, zich als een vette kolos opricht op de knieën en geamuseerd met zijn puppy's begint te spelen, voel je de fascinatie van een meester die opgewonden raakt van het naar eigen believen kneden van broze slachtoffers tussen zijn klauwen. Slaan en strelen zijn maar een vingerknip van elkaar verwijderd. Meermaals oogst de ironische dubbelzinnigheid van regisseur Jef Van Gestel klaterende lachsalvo's in de zaal.

Wie geilt trouwens wie op? De puppy's leiden soms net zo goed het erotische spel. Zij zijn het die Poppy gezamenlijk animeren via hengsels uit zijn huid, hem op de knieën helpen met behulp van touwen en katrollen en hem uiteindelijk samenbinden en helemaal van de grond liften. Daar hangt hij dan te bengelen, de meester: als een gekneveld en aan banden gelegd pakketje waaronder de roedel als een halve sekse een rondansje doet. Het dubieuze BDSM-ritueel is totaal. Het maakt van 'PUPPY/POPPY' een voorstelling over bonden als groep en inbinden als individu. Over onderwerpen en onderworpen worden. En over elkaar daarin wederzijds nodig hebben.

Als sterke kunst ook altijd een bijzonder spel vormt met perspectief, met onze kijk op de dingen, dan is deze kleutervoorstelling – naast puur poëtisch entertainment voor oog en oor – bij uitstek sterke kunst. Van Gestel multipliceert de wisselwerking tussen wat je ziet en wat dat wil zeggen, afhankelijk van wie je bent. Die vermenigvuldiging tussen beeld, betekenis en identiteit wordt vandaag steeds precairder in het theater. Meer en meer zie je bij creaties een betekenisvernaauwing optreden: 'het betekent wat ik ben'. In het jeugdtheater

komt daar nog bij dat makers en huizen grote zorg uiten over een toenemende 'nieuwe preutsheid' bij zowel kinderen, jongeren als leerkrachten. Beelden die morrelen aan de grenzen van norm en fatsoen, worden blijkbaar steeds vaker aangevallen op hun elementaire bestaansrecht. De vrijheid van betekenis ligt onder vuur.

'PUPPY/POPPY' is een schoolvoorbeeld van wat theater daartegen in stelling kan brengen: een even simpel als ingenieus multi-perspectief, verrijkt met heerlijk opwekkende muziek. Zo presteren BRONKS en DE MAAN met deze productie een hogere vorm van 'shibari': de kunst om esthetisch (en ook een beetje erotisch) met knopen om te gaan, in functie van elementair plezier en genot.